

Arrest

nr. 233 603 van 5 maart 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 14 mei 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 maart 2019 tot weigering van de afgifte van een visum lange verblijf (type D).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VAN DOREN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1976.

Op 24 mei 2018 dient de verzoekende partij in de Belgische ambassade te Tel Aviv een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D), in functie van een gezinshereniging met haar echtgenote, die in België is erkend als vluchteling.

Op 20 februari 2019 verlenkt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) de behandelingstermijn van negen maanden van de aanvraag met een periode van drie maanden.

Op 12 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D). Dit is de bestreden beslissing die op 15 april 2019 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art.10 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied; het verblijf; de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 24/05/2018 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van [W.B.]; ° 01/01/1976; [T.], van Eritrese nationaliteit om de echtgenote in België, [H.B.Y.], ° 19/03/1985, van Eritrese nationaliteit te vervoegen;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 04/01/2003 in Somalië werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Vermits het huwelijksinstituut een wezenlijk bestanddeel uitmaakt van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut een schending kan uitmaken van de Belgische internationale openbare orde.

*Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn :
Kennis over de familie is ok*

Ze hebben elkaar ontmoet in 2001/2002 in [E.] en huwden 1 jaar later. Ze zijn gehuwd op 04/01/2003

Betrokkene hebben 2 dochters die in een vluchtelingenkamp in Ethiopië verblijven Betrokkenen zagen mekaar voor de laatste keer op 09/03/2010 Ze hebben contact met elkaar via WhatsApp en EMO

Meneer verblijft in Israël

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 20/02/2019 om het advies van de procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In het advies van 11/03/2019 is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel voor de man te bekomen. De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen die duidelijk wijzen in de richting van een schijnhuwelijk.

De visumaanvraag werd ingediend op basis van een religieuze huwelijksakte van een Eritrese orthodoxe kerk. De akte is uitsluitend in het Tigrinya opgemaakt, een taal die het parket van Antwerpen niet machtig is. De inhoud van dit document kan zonder enige vertaling dan ook niet worden achterhaald. Bovendien is mijn ambt van oordeel dat religieuze huwelijksakten geen akten van de burgerlijke stand zijn die de staat van de persoon bewijzen. In Eritrea bestaat de mogelijkheid om een religieus huwelijk officieel bij de gemeente te laten registreren. Daar ligt hier geen bewijs van vo or. De religieuze huwelijksakte is ook niet gelegaliseerd zodat de echtheid ervan onmogelijk kan worden gegarandeerd.

Het zou tevens nuttig zijn om over officiële geboorteakten van de 2 kinderen te kunnen beschikken. Er liggen nu ook slechts 2 doopselcertificaten van de orthodoxe kerk voor die enkel in het Tigrinya zijn opgemaakt zonder enig vertaling.

Er kan weliswaar rekening gehouden worden met het feit dat vluchtelingen soms moeilijkheden hebben om aan documenten te geraken, maar louter onvertaalde (dus onleesbare) akten van de kerk zijn toch eche wel onvoldoende om er enig erkenning aan te kunnen geven in de Belgische rechtsorde.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent. Het visum wordt derhalve geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De aangehaalde middelen

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 18, 27 en 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR), van de formele motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 12 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953, van artikel 21 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, van de artikelen 1.1. en 2 van het Internationaal verdrag van 7 maart 1966 inzake de uitbanning van alle vormen van rassendiscriminatie, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 12bis en 10, §1, 4° en 11° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Gelet op de nauwe samenhang worden deze middelen samen behandeld.

2.1.1. Het standpunt van de verzoekende partij

De verzoekende partij adstrueert haar eerste en tweede middel als volgt:

"Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 stelt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Het afdoende karakter van de motivering houdt in dat de motieven pertinent moeten zijn, wat wilt zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig zijn, wat wilt zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing de motieven moet kunnen aantreffen derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid van redenen die in feite en rechte juist zijn, of de overheid die gegevens correct heeft beoordeeld, en of ze op die gronden redelijkerwijze tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is een annulatieberoep tegen de beslissing in te dienen (RvS, 18 januari 2010, nr. 199. 583; RvS, 11 december 2015, nr; 233. 222).

Verwerende partij wijst op artikel 18 WIPR waarin wordt gesteld dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken geen rekening wordt gehouden met feiten en handeling gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht.

Verwerende partij toont nergens aan dat verzoeker en zijn vrouw in 2003 in Eritrea een religieus huwelijk zijn aangegaan met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht. Het zou bijzonder opmerkelijk zijn indien verzoeker en zijn vrouw in 2003 zo vooruitziend zouden geweest zijn. Dergelijke motivering is gebrekkig, onvolledig en manifest onredelijk.

Het visum werd aangevraagd op grond van een religieus huwelijk dat in Eritrea werd afgesloten in 2003, tussen verzoeker en zijn partner die ondertussen in België erkend werd als vluchteling.

Verzoeker is in de onmogelijkheid om zijn huwelijksband aan te tonen met officiële documenten overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie (WIPR).

Artikel 30, §1 WIPR stelt: "Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd."

Gelet op het feit dat de religieuze huwelijksakte volgens het parket geen akte van burgerlijke stand uitmaakt kan de akte niet beschouwd worden als zijnde een authentieke akte die wordt voorgelegd in België. Bijgevolg stelt de vraag naar de toepassing van artikel 27 WIPR zich niet.

Verwerende partij baseert zich dan ook verkeerdelijk op art. 27 WIPR om zelfs maar over te gaan tot het inwinnen van het advies van het parket om de akte al dan niet te erkennen. De beslissing is niet op correcte juridische gronden gebaseerd."

en

"Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing door te stellen dat het huwelijk van verzoeker niet erkend kan worden wegens strijdigheid met de openbare orde.

Verwerende partij verwijst verder naar de volgende 'feiten':

- verzoeker en zijn vrouw hebben voldoende kennis over elkaars familie
- ze hebben elkaar in 2001/2002 ontmoet
- Ze zijn gehuwd in 2003
- Ze hebben 2 dochters die momenteel in een vluchtelingenkamp in Ethiopië zitten
- Ze zagen elkaar laatst op 9 maart 2010
- Ze hebben whatsappcontact en via EMO
- verzoeker zit in Israël

Dan wordt verwezen naar advies van het parket dat 'duidelijk' zou wijzen op een schijnhuwelijk.

Het parket haalt aan dat de huwelijksakte religieus is, in het Tigrinya is opgesteld en niet kan gecontroleerd worden op echtheid.

Er worden geen inhoudelijke argumenten aangehaald die wijzen op de aard van de relatie tussen verzoeker en zijn vrouw. Er wordt niet betwist dat ze in 2003 religieus gehuwd zijn, leven als man en vrouw en 2 dochters hebben.

Toepasselijk recht:

Nationale bepalingen:

Art. 10. § 1 Vw.:

“Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven : (...)

4° (...)

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam. (...)”

Art. 11, §1, tweede lid Vw.:

“In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

In voorkomend geval vermeldt de beslissing de bepaling van artikel 3 die werd toegepast.”

Art. 12bis Vw.:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

(...)

§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

§ 7. In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.”

Een omzendbrief van 17 juni 2009 verduidelijkt dat er voor het bewijs van de familieband een cascadesysteem geldt:

“1. Een cascadesysteem

De vreemdeling die een verzoek tot gezinshereniging indient op basis van artikel 10, 10bis, 40bis of 40ter van de wet van 15 december 1980 moet het bewijs van zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met de vreemdeling bij wie hij zich voegt of die hij begeleidt, voorleggen.

Het regime van het bewijs van de familieband wordt voorzien in artikel 12bis van de wet voor wat de gezinshereniging met een vreemdeling betreft (art. 10 en art. 10bis) en in artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 tot uitvoering van de wet voor wat de gezinshereniging met een Europese burger of een Belg betreft.

Het wordt in de vorm van een cascadesysteem georganiseerd.

De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen

vastgesteld:

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en formele voorwaarden als wat de legalisatie betreft;

Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken.

Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. "andere geldige bewijzen";

Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken

3. een onderhoud of een aanvullende analyse

Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband."

Europeesrechtelijke bepalingen:

Overweging 8 van de Gezinsherenigingsrichtlijn: "[d]e situatie van vluchtelingen [...] bijzondere aandacht [vraagt] vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstigere voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging."

Art. 5.5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "Bij de behandeling van het verzoek zorgen de lidstaten ervoor dat terdege rekening wordt gehouden met de belangen van minderjarige kinderen".

Artikel 11.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt; nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken."

In het kader van die verplichting om rekening te houden met andere bewijsmiddelen hebben de lidstaten geen beoordelingsruimte (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, p.23, geciteerd in stuk 3, UNHCR en Federaal Migratiecentrum Myria, Gezinshereniging van begunstigten van internationale bescherming in België: Vaststellingen en aanbevelingen, juni 2018, pg. 18.)

De Europese Commissie spoort de lidstaten aan om zich bij het gebruik van hun beoordelingsmarge in het kader van gezinshereniging zoveel mogelijk te laten leiden door humanitaire motieven en een bijzonder zorgvuldig onderzoek te verrichten, (stuk 4, Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, CC)M(2014) 210 Final, 3 april 2014, p.22, beschikbaar op

<http://ec.europa.eu/transparency/reqdoc/rep/1/2014/NL/I-2014-210-NL-F1- 1.Pdf>)

Het UNHCR stelt in haar antwoord op het Groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging van derdelanders: "Following separation caused by forced displacement such as from persecution and war, family reunification is often the only way to ensure respect for a refugee's right to family unity. (...) It is with this in mind that UNHCR advocates for family reunification mechanisms which are swift and efficient in order to bring families together as early as possible." (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Refugee Family Reunification. UNHCR's Response to the European Commission Green Paper on the Right to Family Reunification of Third Country Nationals Living in the European Union (Directive 2003/86/EC), februari 2012, beschikbaar op <http://www.refworld.org/docid/4f55e1cf2.html>)

Artikel 41 van het Handvest omvat een zelfstandig recht om gehoord te worden als onderdeel van het recht op behoorlijk bestuur:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden”

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

EVRM:

Rechtspraak van het EHRM ivm art. 8 EVRM :

Het EHRM gebiedt de lidstaten om de specifieke situatie van vluchtelingen in acht te nemen, en hun aanvraag soepeler te behandelen, zeker als er nog familieleden in gevaar zijn in het herkomstland.

De rechtspraak van het EHRM is consequent zo dat bij de belangenafweging er afdoende rekening moet gehouden worden met de individuele situatie van de betrokken kinderen en hun leeftijd. In het arrest Sen gaf het Hof aan welke criteria meespelen: “Dans son analyse, la Cour prend en considération l'âge des enfants concernés, leur situation dans leur pays d'origine et leur degré de dépendance par rapport à des parents. » (EHRM, Sen t. Nederland, 2001, §37.)

In het arrest Tuquabo-tekke t. Nederland omschreef het EHRM deze criteria verder. Het Hof oordeelde dat o.a. rekening moet worden gehouden met de redenen waarom een familielid zich in het gastland bevindt. Het feit dat het betrokken familielid in Nederland verbleef om er te ontsnappen aan een context van gewapend conflict en er asiel had aangevraagd, speelde een doorslaggevende rol. Ook de banden van het familielid met het gastland werden onderzocht.

Het EHRM past deze soepelheid toe in haar recente rechtspraak en benadrukt de specifieke noden van begunstigen van internationale bescherming met betrekking tot gezinshereniging: “Toutefois, la Cour estime que, compte tenu de la décision intervenue quelques mois plus tôt d'accorder le statut de réfugié au requérant et après la reconnaissance de principe du regroupement familial qui lui avait été accordée, il était capital que les demandes de visas soient examinées rapidement; attentivement et avec une diligence particulière... A ce titre, elle estime que, dans les circonstances de l'espèce, pesait sur l'État défendeur l'obligation de mettre en œuvre, pour répondre à la demande du requérant, une procédure prenant en compte les événements ayant perturbé et désorganisé sa vie familiale et conduit à lui reconnaître le statut de réfugié” (...) “La Cour rappelle que l'unité de la famille est un droit essentiel du réfugié et que le regroupement familial est un élément fondamental pour permettre à des personnes qui ont fui des persécutions de reprendre une vie normale (voir le mandat du HCR, paragraphes 44 et 47 ci-dessus). Elle rappelle également qu'elle a aussi reconnu que l'obtention d'une telle protection internationale constitue une preuve de la vulnérabilité des personnes concernées (Hirsi Jamaa et autres

c. Italie [GC], no27765/09, § 155, CEDH 2012). Elle note a cet égard que la nécessité pour les réfugiés de bénéficier d'une procédure de regroupement familial plus favorable que celle réservée aux autres étrangers fait l'objet d'un consensus à l'échelle internationale et européenne comme cela ressort du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive 2003/86 CE de l'Union européenne (paragraphe 45 et 47 ci-dessus). Dans ce contexte, la Cour considère qu'il était essentiel que les autorités nationales tiennent compte de la vulnérabilité et du parcours personnel particulièrement difficile du requérant, qu'elles prêtent une grande attention à ses arguments pertinents pour l'issue du litige, qu'elles lui fassent connaître les raisons qui s'opposaient à la mise en œuvre du regroupement familial, et enfin qu'elles statuent à bref délai sur les demandes de visa." (EHRM, Tanda-Muzinga vs. Frankrijk, n° 2260/10, 10 juli 2014, § 73-75; EHRM, Mugenzi vs. Frankrijk, n° 52701/09, §52-54.)

Het Hof erkent hiermee de kwetsbaarheid van erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden en meent dat een soepelere toepassing van de gezinsherenigingsprocedure zicht opdringt. Voor vluchtelingen is gezinshereniging immers essentieel om opnieuw een normaal leven te kunnen leiden.

Vluchtelingenconventie:

Artikel 12 van de Vluchtelingenconventie bepaalt:

"1. De persoonlijke staat van een vluchteling wordt beheerst bij de wet van het land van zijn woonplaats, of, indien hij geen woonplaats heeft; van het land van zijn verblijf.
2. De rechten welke een vluchteling vroeger heeft verkregen en welke uit de persoonlijke staat voortvloeien, in het bijzonder de rechten voortvloeiende uit het huwelijk, zullen door een Verdragsluitende Staat worden geëerbiedigd, behoudens dat, zo nodig, de vluchteling de bij de wet van die Staat vereiste formaliteiten moet vervullen. Deze bepaling is alleen van toepassing op rechten welke bij de wet van die Staat zouden zijn erkend indien de betrokkene geen vluchteling was geworden."

Staten worden vanwege de vluchtelingenstatus ertoe genoopt enige administratieve soepelheid aan de dag te leggen omtrent de staat van personen, waar het huwelijk ook toe behoort (zie *Familierechtbank Luik*, afdeling Luik, 16/1959/B, 27 januari 2017).

Toegepast op de bestreden beslissing:

Ofwel aanvaardt Uw Raad wat uiteengezet werd in het eerste middel, met name dat er gelet op het ontbreken van legalisatie in de zin van artikel 30 WIPR er niet kan beschouwd worden dat een authentieke buitenlandse akte werd voorgelegd in de zin van artikel 27 WIPR, ofwel aanvaardt Uw Raad dit niet en dient er te worden uitgegaan van een niet-erkende huwelijksakte als juridisch feit.

Er kan ook gewezen worden op het arrest van 22 juni 2017, nr. 188.795 waarin Uw Raad een weigering gezinshereniging met een Somalische echtgenote, erkend als vluchteling in België, vernietigd heeft. De DVZ achtte de huwelijksbanden niet bewezen vanwege de afwezigheid van legalisatie en de authenticiteit van het huwelijkscertificaat kon niet worden geverifieerd. Daarnaast vermeende de DVZ fraude door de verschillende schrijffouten op de officiële stempel in het huwelijkscertificaat. Uw Raad oordeelde dat het vermoeden dat een buitenlands document frauduleus is, enkel het voorgelegde stuk aantast, maar niet de ingeroepen verwantschapsband. Aldus blijft de cascaderегeling volgens Uw Raad van toepassing, ook bij vermeende fraude. Hoewel de DVZ een discretionaire bevoegdheid heeft om te beslissen om al dan niet over te gaan tot een onderhoud, had de DVZ volgens Uw Raad onredelijk en onzorgvuldig gehandeld. Uw Raad verwees daarbij naar de algemene situatie van chaos in Somalië en onmogelijkheid om documenten te legaliseren, het feit dat beide partners bescherming zochten (echtgenote in België, echtgenoot in Oeganda) tegen Somalische overheden zich dus niet konden richten tot de Somalische overheid of terugkeren naar Somalië om andere geldige bewijzen te bekomen, en het feit dat de verklaringen in asielaanvraag van echtgenote die reeds aangaf religieus gehuwd te zijn met verzoeker, overeenstemmen met de gegevens van de visumaanvraag.

In casu geldt dit ook voor verzoeker, die gezocht wordt door de Eritrese overheid en een vluchteling is in Israël.

In elk geval bevindt verzoeker zich in de situatie dat er geen officiële documenten kunnen worden voorgelegd die de huwelijksband bewijzen, hetgeen de toepassing vereist van artikel 11, §1, tweede lid Vw., wat van verwerende partij vergt dat de beslissing niet uitsluitend gebaseerd wordt op het ontbreken van de officiële documenten die het huwelijk aantonen maar dat conform artikel 12bis, §5 Vw. rekening

dient gehouden te worden met met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd, of conform artikel 12bis, §6 Vw. er over dient te worden gegaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen van het dossier wanneer deze oordeelt over de geldigheid van 'andere geldige bewijzen'. De omzendbrief van 17 juni 2009 vermeldt daartoe als voorbeelden: "De " andere bewijzen " van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name :

- Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd;
- Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid;
- Religieuze akte;
- Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt;
- Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte;
- Vervangend vonnis;"

De Europese Commissie somt in zijn richtsnoeren nog een breder gamma aan voorbeelden op van 'andere bewijsmiddelen', zoals schriftelijke/mondelinge verklaringen van de indieners, gesprekken met de gezinsleden of onderzoek naar de situatie in het buitenland: "Deze verklaringen kunnen dan bijvoorbeeld worden bevestigd door ondersteunend bewijsmateriaal zoals documenten, audiovisueel materiaal/documenten of fysieke bewijsstukken (zoals diploma's en afschriften van banktransacties) of kennis van specifieke feiten" (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, 3 april 2014, COM (2014) 210 Final, p. 23).

Myria wijst op de richtlijnen van UNHCR (UNHCR, *The "Essential Right" to Family Unity of Refugees and Others in Need of International Protection in the Context of Family Reunification*, januari 2018, p. 73 en p. 76) en vermeldt dat men ook kan "denken aan getuigenissen van derden, het gehoorverslag van een asielzoeker bij het CGVS, rapporten van internationale organisaties, verklaringen op eer of een door een notaris gecertificeerde verklaring over alle gegevens van de familieleden." (stuk 5, MYRIA, *Migratie in cijfers en in rechten 2018*, https://www.myria.be/files/MIGRA2018_NL_H5.pdf, pg. 94).

Verzoekers vrouw heeft vermeld bij de DVZ en het CGVS, in tempore non suspectu, in kader van haar asielaanvraag, dat ze religieus gehuwd is met verzoeker sinds 2003. Het is een essentieel deel van haar asielaanvraag en het CGVS heeft dit onderzocht en als geloofwaardig beschouwd.

Dit wordt eigenlijk ook niet betwist door verwerende partij, en alle andere elementen die werden opgevoerd als feiten in verband met hun relatie en hun dochters, worden evenmin betwist en wijzen ontegensprekelijk op een huwelijksband.

Verzoeker voegt kopie van foto's van hun huwelijk, hun gezinsleven, een representatieve staal van hun communicatie, en foto's van hun kinderen (stuk 9).

De referentie persoon werd niet gehoord omtrent haar relatie.

Verwerende partij houdt geen rekening met de situatie, repressie en vervolging in Eritrea en de moeilijke administratie, humanitaire en veiligheidssituatie waarin verzoeker en zijn vrouw zich bevonden.

Elke man van verzoekers leeftijd vreest een gedwongen legerdienst in Eritrea, en riskeert het slachtoffer worden van buitensporige gerechtelijke vervolging omwille van illegale grensoverschrijding.

Objectieve landeninformatie toont de mensonwaardige omstandigheden aan waarin men deze militaire dienstplicht van onbepaalde duur dient te vervullen.

"The mandatory national service continued to be extended indefinitely despite the government's promise in 2014 to end the system of unlimited service. Significant numbers of national service conscripts remained in open-ended conscription, some for as long as 20 years. Although under the law the minimum conscription age was 18, in practice children continued to be subjected to military training under the requirement that they undergo grade 12 of secondary school at the Sawa National Service training camp. There they faced harsh living conditions, military-style discipline and weapons training. (...)

Conscripts were paid low wages and had limited and arbitrarily granted leave allowances which, in many cases, disrupted family life. They served in the defence forces and were assigned to agriculture, construction, teaching, the civil service and other roles. There was no provision for conscientious objection.

Older people continued to be conscripted into the "People's Army", where they were given a weapon and assigned duties under threat of punitive repercussions. Men of up to 67 years of age were conscripted (stuk 6, Amnesty International, Amnesty International Report 2016/17 - Eritrea, 22 February 2017, <http://www.refworld.org/docid/58b034003f.html>)

Het 'Country Policy and Information Note - Eritrea: National service and illegal exit' bevestigt uitgebreid het risico dat verzoeker loopt op een mensenwaardige behandeling tijdens de verplichte dienstplicht (stuk 7, United Kingdom: Home Office, Country Policy and Information Note - Eritrea: National service and illegal exit, 25 October 2016, Version 4.0e, <http://www.refworld.org/docid/5852c5c44.html>).

Daarnaast loopt verzoekster het risico op langdurige detentie in onmenselijke omstandigheden omwille van illegale grensovergang:

"The right of people to leave the country was restricted. The authorities continued to prohibit those aged between five and 50 years from travelling abroad and anyone attempting to leave through borders was subject to arbitrary detention." (Amnesty International, Amnesty International Report 2016/17 - Eritrea, 22 February 2017, <http://www.refworld.org/docid/58b034003f.html>)

The EASO Eritrea Country Focus report of May 2015 ('the May 2015 EASO Report'), citing Proclamation 24/1992, an interview with Representatives of the Department for Immigration and Nationality by the Swiss Federal Office for Migration during a 2013 technical mission and a response by the Research Directorate of the Canadian Immigration and Refugee Board (IRB) stated: 'According to Proclamation 24/1992, a valid passport, an exit visa and an international health certificate are required in order to leave Eritrea legally. The EASO report citing the same Proclamation stated: 'Violations of the exit rules laid down in Proclamation 24/1992 or attempts to cross the border illegally or to help others to do so are — according to the law — punishable by prison sentences of up to five years and/or fines of up to 10.000 birr', 197 16.1.2

The UN Report of the Commission of Inquiry on Human Rights in Eritrea, published 4 June 2015 ('the UNCOI report 1): 'Proclamation No. 82/1995 regulating national service prohibits Eritrean citizens of military age to go abroad unless they can prove that they have fulfilled their national service duty or that they are permanently exempted. They might also show their registration card and leave a bond of 60.000 Nakfa [c. £3,600] as security that they will return to Eritrea to perform their national service when they will be called for conscription. However, the system that was supposed to deliver registration cards to citizens ahead of their national service has never been put in place. Proclamation No. 82/1995 also obliges applicants for a visa to identify another person as "guarantor". The "guarantor" commits to pay a specified amount should the visa holder not come back to the country.' (United Kingdom: Home Office, Country Policy and Information Note - Eritrea: National service and illegal exit / 25 October 2016, Version 4.0e, <http://www.refworld.org/docid/5852c5c44.html>)

Het objectieve risico op vervolging dat verzoekster bij een terugkeer naar Eritrea loopt, blijkt uit het laatste rapport van Human Rights Watch (stuk 8, Human Rights Watch, World Report 2017 - Eritrea, 12 January 2017, <http://www.refworld.org/docid/587b5848a.html>):

"A Swiss immigration fact-finding mission to Asmara, Eritrea's capital, in March, however, concluded "proof of improved human rights conditions is still missing" and that involuntary returnees could count on imprisonment and perhaps torture. In October, an appellate tribunal in the United Kingdom held that Eritreans of draft age who left the country illegally and are involuntary returned to Eritrea "face a real risk of persecution, serious harm or ill-treatment"; these abuses, the decision said, violate the European Convention on Human Rights. The UK Home Office amended its immigration policy to conform to the tribunal's holding. In May, Sudan expelled over 400 Eritrean refugees and asylum seekers to Eritrea. Most were promptly incarcerated according to Col witnesses."

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met wat het EHRM omschrijft in Tanda-Muzinga als “les évènements ayant perturbé et désorganisé sa vie familiale et conduit a lui reconnaître le statut de réfugié”(…) », wel integendeel.

Volgens het EHRM moet er bij een gezinshereniging met een vluchteling, rekening gehouden worden met «andere bewijselementen» die overeenkomen met de coherente verklaringen over de familiebanden sedert de asielaanvraag bij de asielinstanties (EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §79; EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §59). Het EHRM verwijst in deze arresten ook naar zijn rechtspraak inzake het voordeel van de twijfel dat wordt toegepast op asielzoekers gezien de bijzondere situatie waarin zij zich bevinden, moeten zij in veel gevallen het voordeel van de twijfel krijgen wanneer men de geloofwaardigheid van hun verklaringen en de documenten die ter ondersteuning daarvan worden ingediend, beoordeelt (EHRM, F.N. en anderen t. Zweden, 18 december 2012, nr. 28774/09, §67 en EHRM, Mo.P.t. Frankrijk, 30 april 2013, nr. 55787/09 in EHRM, TandaMuzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §69 en EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §47)

Verwerende partij schendt het recht op gezinsleven van verzoeker met zijn partner en hun kinderen. Zelfs als verwerende partij zou menen dat er effectief fraude in het geding is, quod non, dan ontslaat dit haar er niet van om het effectieve gezinsleven in rekening te brengen.

In een zaak waar de DVZ een aanvraag weigerde vanwege twijfels rond de identiteit van de aanvragester -echtgenote (foto's op bepaalde documenten zouden de opgegeven leeftijd niet hebben weerspiegeld) en een vermeend frauduleus uittreksel uit het strafregister (stempels en handtekening zouden op dit document zijn geprint en dus niet origineel zijn), kwam Uw Raad eerst tot het besluit dat er kon aangenomen worden dat er sprake was van een beschermenswaardig gezinsleven (“te meer nu verzoekers’ verklaringen, gelet op zijn erkenning als vluchteling, een zekere geloofwaardigheid moeten worden toegedicht en het niet is betwist dat er twee kinderen uit het huwelijk waren geboren, die evenwel zijn omgekomen”). Nadien stelde Uw Raad vast dat DVZ een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM had moeten doorvoeren: “Het gegeven dat een frauduleus document ter staving van het bewijs van goed gedrag en zeden voorlag, kan hierbij een bezwarend element zijn, maar een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd.” (RvV 27 maart 2017, nr. 184.385

Verwerende partij is hier niet in geslaagd.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Het hiermee samenhangende redelijkheidsbeginsel vereist een discretionaire bevoegdheid in hoofdte van het bestuur waarbij men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van haar keuze in de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verwerende partij schendt de motiveringsplicht. Verwerende partij verwijst er naar dat verzoeker en zijn vrouw leerden elkaar in 2001/2002, huwden in 2003, twee dochters kregen, gescheiden van elkaar sinds 2010 en per whatsapp en EMO contact houden, wat allemaal op een reële relatie wijst, maar verduidelijkt geenszins waarom dit niet aanvaard wordt of mee betrokken wordt in de beoordeling van het gezinsleven.

Verwerende partij schendt het redelijkheidsbeginsel. Het is manifest onredelijk dat verwerende partij net geen 9 maanden wacht om zonder enige duidelijke reden of aanwijzing een overbodig advies te vragen

aan het parket, om zich vervolgens daags nadat het parket enkel algemene opmerkingen maakt over de taal van de akte en het feit dat die niet geregistreerd is over te gaan tot een weigeringsbeslissing.

Het is manifest onredelijk dat verwerende partij verzoekers gezinsleven met zijn vrouw en kinderen niet in rekening brengt en de bijzonder moeilijke situatie waarin zij zich al jaren bevinden.

Verwerende partij slaagt er ook niet de zorgvuldigheidsplicht te respecteren en alle relevante omstandigheden eigen aan het geval in rekening te brengen bij de beslissingname. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met het feit dat het CGVS het huwelijk geloofwaardig heeft geacht, het feit dat mevrouw [H.B.] haar asielaanvraag uit meer dan de CGVS vragenlijst bestond. Ze heeft aan het CGVS verklaard dat ze 18 was toen ze huwde. Dat ze na het huwelijk bij haar man ging wonen in een ander dorp en daar op het land werkte. Ze heeft verklaard dat ze haar twee dochters bij haar ouders gekregen heeft omdat er droogte was en de familie van haar man arm was. Ze heeft verklaard dat er medische complicaties waren bij de eerste bevalling. Ze heeft verklaard dat ze in Gabr kerk gehuwd zijn, en dat de priester Gebretimsia heette. Ze heeft verklaard dat het huwelijk niet geregistreerd werd bij de overheid en dit ook niet verplicht is. De referentiepersoon gaf ook aan sinds 2010 fysiek gescheiden te zijn van verzoeker, telefonisch contact te houden waarbij ze elkaar tot sterkte aanmanen. Ze geeft aan dat verzoeker haar financieel steunde vanuit Israël. Ze heeft ook aangegeven al in 2015 een poging ondernomen te hebben haar man te vervoegen.”

2.1.2. Het standpunt van de verwerende partij

De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van de verzoekende partij:

“Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van het artikel 3 van de Wet van 29.07.1991, dat de formele motiveringsplicht betreft, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij een aanvraag voor een visum gezinshereniging indiende, in functie van art. 10, §1, 4e van de Vreemdelingenwet, artikel dat luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

Conform de inhoud van voormeld artikel diende verzoekende partij haar huwelijksband aan te tonen. Verzoekende partij heeft, met het oog op het leveren van dit bewijs, in het kader van haar aanvraag een Somalische (religieuze) huwelijksakte voorgelegd.

De bestreden beslissing verwijst inderdaad naar art. 27 WIPR, doch in tegenstelling tot wat verzoekende partij poogt voor te houden, vormt dit geenszins de grondslag van de bestreden beslissing.

De verwijzing naar art. 27 WIPR betreft slechts een overtollig motief.

Als zodanig kan zij niet leiden tot nietigverklaring van de bedoelde beslissing. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998)

Ook Uw Raad oordeelde reeds in die zin:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing de aanvraag niet afwijst omwille van het ontbreken van legalisatie van de huwelijksakte. De bestreden beslissing verwijst op overtollige wijze naar artikel 27 van het Wetboek van internationaal privaatrecht van 16 juli 2004 (hierna: het WIPR). Kritiek gericht tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Zoals de verzoekende partij stelt, is de bestreden beslissing genomen op grond van andere voorgelegde elementen over het huwelijk, in dit geval op het onderzoek van het openbaar ministerie dat meent dat het huwelijk een schijnhuwelijk betreft. (R.v.V. nr. 209 363 dd. 17.09.2018)”

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie zich bij het nemen van de beslissing steunde op het advies dd. 09.04.2019 van de Procureur des Konings.

Gelet op het feit dat door de Procureur des Konings geadviseerd werd dat er sprake is van een schijnhuwelijk, en dat het huwelijk enkel is afgesloten met oog op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, is het allerm minst kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Minister heeft besloten tot weigering van een visum gezinshereniging (type D).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verwees hierbij uitdrukkelijk naar art. 21 WIPR, nu het huwelijk een wezenlijk bestanddeel is van het Belgisch rechtsbestel, en een miskenning van dat instituut een schending uitmaakt van de Belgische openbare orde.

Terwijl het in de beslissing aangehaalde artikel 146bis BW bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, doch enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verboden aan de staat van gehuwde. Dergelijk huwelijk is onverenigbaar met de beginselen van openbare orde.

Verzoekende partij kan bijgevolg niet de gemachtigde zich baseerde op art. 27 WIPR om advies te vragen aan het Openbaar Ministerie.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

[...]

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijft geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de kritiek van verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Verzoekende partij houdt voor dat hij geen officiële documenten kon voorleggen om de huwelijksband te bewijzen. De bestreden beslissing mag niet uitsluitend gebaseerd zijn op het ontbreken van officiële documenten. Verzoeker houdt voor dat de gemachtigde rekening moet houden met 'andere geldige bewijzen' en zou een onderhoud moeten organiseren.

Verweerder laat gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij elke grondslag missen.

Verzoekende partij heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van haar voorgehouden echtgenoot, op basis van art. 10bis, § 2 Vreemdelingenwet, artikel dat bepaalt als volgt:

"§ 2. Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging toegekend worden indien zij het bewijs aanbrengen :

- dat de vreemdeling die vervoegd wordt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;*
- dat de vreemdeling die vervoegd wordt, over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2, van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, in een ministerraad overlegd besluit, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt;*
- dat zij zich niet bevinden in één van de in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° bepaalde gevallen, of niet lijden aan een van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.*

De bepalingen van artikel 12bis, § 6, zijn eveneens van toepassing."

Terwijl art. 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;*
- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;*

- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

5° de vreemdeling die door middel van een wettelijk geregistreerd partnerschap verbonden is met een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen, evenals de kinderen van deze partner, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover hij over het recht van bewaring beschikt en de kinderen te zijnen laste zijn en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben.

[...]

6° het alleenstaand gehandicapt kind dat ouder is dan achttien jaar, [...]"

De verzoekende partij dient dan ook, waar hij zijn aanvraag indiende in functie van zijn voorgehouden echtgenote, onder meer de huwelijksband aan te tonen.

Verzoekende partij heeft, met het oog op het leveren van dit bewijs, in het kader van zijn aanvraag een huwelijkscertificaat voorgelegd. Verzoekende partij houdt voor dat dit een religieus huwelijk betreft.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd over de huwelijksakte:

"De visumaanvraag werd ingediend op basis van een religieuze huwelijksakte van een Eritrese orthodoxe kerk. De akte is uitsluitend in het Tigrinya opgemaakt, een taal die het parket van Antwerpen niet machtig is. De inhoud van dit document kan zonder enige vertaling dan ook niet worden achterhaald. Bovendien is mijn ambt van oordeel dat religieuze huwelijksakten geen akten van de burgerlijke stand zijn die de staat van de persoon bewijzen. In Eritrea bestaat de mogelijkheid om een religieus huwelijk officieel bij de gemeente te laten registreren. Daar ligt hier geen bewijs van voor. De religieuze huwelijksakte is ook niet gelegaliseerd zodat de echtheid ervan onmogelijk kan worden gegarandeerd."

Verweerder merkt op dat verzoekende partij niet aantoont dat ten onrechte geen toepassing zou gemaakt zijn van artikel 11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en artikel 12bis, §5-6 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 11, §, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie."

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij er ten onrechte vanuit gaat dat de visumaanvraag geweigerd werd om de enkele reden dat door verzoekende partij een huwelijksakte werd overgelegd waarvan de betrouwbaarheid uiterst twijfelachtig is.

In de bestreden beslissing wordt immers, zoals in het eerste middel reeds werd toegelicht, verwezen naar het advies van de Procureur des Konings dd. 09.04.2019. Op basis van dit negatieve advies besloot de gemachtigde dat het huwelijk niet kon worden erkend.

De kritiek van verzoekende partij als zou de bestreden beslissing een schending inhouden van artikel 11 van de Vreemdelingenwet kan derhalve niet worden gevolgd.

Verweerder merkt verder op dat artikel 12bis, §5-6 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

“§ 5 Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren”.

In casu heeft verzoekende partij zich ten aanzien van de gemachtigde van de Minister niet beroepen op voormeld artikel en op een beweerde onmogelijkheid tot het voorleggen van officiële documenten. Integendeel, er werd een (religieuze) huwelijksakte voorgelegd, doch zonder vertaling en zonder vereiste legalisatie.

Verzoekende partij is derhalve niet ernstig daar waar zij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening diende te houden met ‘andere geldige bewijzen’ dan wel een onderhoud diende te organiseren met de verzoekende partij.

Vervolgens meent verzoekende partij dat hij het risico loopt op vervolging bij een terugkeer naar Eritrea. Dienaangaande benadrukt verweerder dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. Wanneer de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing uitmaakt, is er geen risico op schending van artikel 3 EVRM.

Zie in deze zin:

“De Raad wijst er opnieuw op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing uitmaakt, zodat er geen risico bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM door het definitief worden van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoeker geen verblijfsrecht krijgt op basis van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verwerende partij kan derhalve niet verweten worden geen onderzoek gedaan te hebben naar een eventuele schending van voormelde artikel 3 van het EVRM nu de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat.” (R.v.V. nr. 144.757 dd. 04.05.2015)

Bovendien beperkt verzoekende partij zich tot het verwijzen naar enkele algemene rapporten over de situatie in Eritrea, zonder deze op zichzelf te betrekken.

De kritiek van verzoekende partij kan geenszins worden aangenomen.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Verzoekende partij houdt daarnaast voor dat er geen rekening gehouden werd met zijn gezinsleven.

Verweerder herhaalt dat de bestreden beslissing geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, zodat verweerder niet inziet hoe deze beslissing een schending van artikel 8 EVRM tot gevolg zou kunnen hebben.

De scheiding van de beweerde gezinsleden is geenszins het gevolg van de bestreden beslissing, doch bestaat reeds jaren (minstens sedert de toekenning van de asielstatus aan de referentiepersoon dd. 18.12.2017).

Zie ook:

“Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn.” (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig de schending van artikel 8 EVRM invoeren.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

Verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verweerder benadrukt dat door de gemachtigde werd vastgesteld dat er sprake is van een schijnrelatie.

De gemachtigde heeft daarbij rekening gehouden met het advies van de procureur des Konings die van mening is dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoekende partij te bekomen.

De gemachtigde én de procureur des Konings zijn tot deze vaststelling gekomen gelet op het geheel van elementen aanwezig in het dossier.

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Minister de afgifte van het visum heeft geweigerd, nu het geveinsde huwelijk van verzoekende partij kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Van een duurzame relatie is bijgevolg geen sprake.

Verweerder benadrukt dat een schijnrelatie niet beschermd wordt door artikel 8 EVRM.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat strikt ten overvloede gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28

november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat er op de Belgische Staat in de huidige omstandigheden een positieve verplichting rust.

Het loutere gegeven dat mevr. mevr. [Y.H.B.] de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, maakt uiteraard niet dat verzoekende partij enkel in België met haar een gezinsleven kan ontwikkelen, en verzoekende partij de wettelijke vereisten zomaar naast zich kan neerleggen en toch tot binnenkomst en verblijf zou moeten worden gemachtigd.

De in casu bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Verweerder merkt op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De minister kan oordelen dat het belang van de Staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekende partij houdt nog voor dat in de bestreden beslissing niet wordt vermeld waarom bepaalde elementen al dan niet worden betrokken in de beoordeling van het gezinsleven. Verweerder benadrukt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde zich onder meer steunde op het negatieve advies van de Procureur des Konings.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Minister uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Verweerder benadrukt nog dat het gegeven dat de gemachtigde 'net geen 9 maanden' wachtte met de bestreden beslissing, geenszins als een schending van het redelijkheidsbeginsel kan worden gezien.

"Het beoordelen van de termijn waarbinnen een beslissing werd genomen, moet in concreto gebeuren aan de hand van de specifieke omstandigheden van de zaak. Bij de beoordeling van de redelijke termijn dient rekening te worden gehouden met de mogelijkheid van het bestuur om over alle feitelijke gegevens, inlichtingen en adviezen te beschikken die het moet mogelijk maken met kennis van zaken te beslissen. Zowel de concrete gegevens van de zaak als de houding van de partijen worden betrokken in deze beoordeling. Aangezien in casu de verwerende partij een advies heeft gevraagd aan de procureur des Konings in verband met een mogelijk schijnhuwelijk en aangezien het parket hiervoor een onderzoek heeft gevoerd, kan worden aangenomen dat er geen onredelijke termijn is verlopen, vooraleer de bestreden beslissing werd genomen. Bovendien heeft het verloop van een termijn, zelfs al zou deze onredelijk zijn, voor de behandeling van een dossier betreffende de aanvraag tot het verkrijgen van een visum-gezinshereniging, niet tot gevolg dat er enig recht op binnenkomst en verblijf in België ontstaat." (R.v.V. nr. nr. 28 477 van 9 juni 2009)

Verzoekende partij toont evenmin aan met welke stukken geen rekening werd gehouden, zodat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk wordt gemaakt.

Het loutere gegeven dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het huwelijk van verzoekende partij en de referentiepersoon geloofwaardig achtte, doet geen afbreuk aan de beoordeling door de gemachtigde. Verweerder herhaalt dat de gemachtigde zich bij het nemen van de beslissing steunde op het advies van de Procureur des Konings.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

2.1.3. Beoordeling van de middelen

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu werd de bestreden beslissing genomen op grond van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling [die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen.](1) Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke

band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- (...)

- (...)

5° (...)

6° (...)

7° (...)

(...).”

Zowel de verwerende partij als de verzoekende partij verwijzen terecht naar artikel 11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet of niet meer aan de voorwaarden van artikel 10;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° met uitzondering van afwijkingen, die worden bepaald bij een internationaal verdrag, bevindt de vreemdeling zich in een van de gevallen bepaald in artikel 3, 5° tot 8°, of hij lijdt aan één van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet;

4° ^[2] ...^[2] het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

In voorkomend geval vermeldt de beslissing de bepaling van artikel 3 die werd toegepast In het geval de beslissing genomen wordt op basis ^[2] van het eerste lid, 2° of 4°, van artikel 74/20 of van artikel 74/21,^[2] kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft.”

Artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 5 Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6 Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Uit een lezing van artikel 12bis, § 5 en § 6 van de Vreemdelingenwet blijkt dat er is voorzien in een cascade-systeem voor wat betreft de bewijsregeling inzake gezinsbanden. In de omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging (BS 2 juli 2009), wordt gesteld:

"De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld :

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en vormelijke voorwaarden als wat de legalisatie betreft.

Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken.

Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. " andere geldige bewijzen ";

Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken.

3. een onderhoud of een aanvullende analyse

Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan slechts in laatste instantie een beroep doen op dit bewijsmiddel, namelijk, indien de vreemdeling noch officiële documenten, noch andere geldige bewijzen die het mogelijk maken om de familieband vast te stellen, kan voorleggen."

Voor wat betreft de interpretatie van het vermelde begrip "andere geldige bewijzen" ter staving van de bloed- of aanverwantschapsbanden, zoals vermeld in artikel 12bis, § 5 van de Vreemdelingenwet, bepaalt de voormelde Omzendbrief het volgende:

"3. " Andere geldige bewijzen "

a. Beoordeling van de toelaatbaarheid van de " andere bewijzen "

De vreemdeling die daadwerkelijk niet in staat is om de officiële documenten die het bestaan van de familieband aantonen te bekomen, kan " andere bewijzen " die " geldig " moeten zijn, voorleggen.

Het onderzoek van de " andere bewijzen " wordt aan het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken overgelaten. De Dienst Vreemdelingenzaken evalueert hun geldigheid in alle discretie en houdt daarbij rekening met alle elementen die het dossier van de betrokkene en de vreemdeling of de EU-burger of de Belg die hij vervoeft of begeleidt, vormen.

Het feit dat de documenten die de vreemdeling heeft voorgelegd, voorkomen in de onderstaande lijsten, punt b., die trouwens niet volledig zijn, leidt niet de facto tot de toelaatbaarheid van hun geldigheid als bewijs van het bestaan van de vermeende familieband.

Om als geldig te kunnen worden beschouwd, moeten de " andere bewijzen " van de familieband die door de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag worden voorgelegd, een geheel van aanwijzingen vormen die voldoende ernstig en overeenstemmend zijn om het mogelijk te maken om het bestaan van de vermeende familieband te kunnen bewijzen.

De documenten die door de vreemdeling als " andere geldige bewijzen " van de familieband worden voorgelegd zullen niet als dusdanig toegelaten worden indien uit de elementen die het dossier vormen blijkt dat de vreemdeling de bevoegde nationale overheden wou misleiden.

In dit verband vormt het feit dat een andere nationale openbare overheid (gerechtelijke overheden, ambtenaar van de burgerlijke stand, enz.) of een andere Lidstaat van de Europese Unie geweigerd heeft het bestaan van de familieband te erkennen of deze betwist heeft, eveneens een ernstige aanwijzing gelet respectievelijk op de rechtszekerheid en het legitiem vertrouwen tussen de Lidstaten.

Bij wijze van herinnering, de wet van 15 december 1980 laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om, al naargelang het geval, een verzoek tot gezinshereniging te verwerpen of een einde te stellen aan het verblijf indien valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten gebruikt werden of indien er fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn geweest, gebruikt werden.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in verband met het feit of de " andere bewijzen " al dan niet toelaatbaar zijn, heeft trouwens enkel betrekking op de verblijfsaanvraag. Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt of de genoemde bewijzen het bestaan van een familieband al dan niet aantonen heeft enkel gevolgen voor de ontvankelijkheid/inoverwegingneming van het verzoek tot gezinshereniging van de vreemdeling.

b. Lijst, bij wijze van voorbeeld, van " andere bewijzen "

1) "Andere bewijzen" van de afstammingsband

[...]

2) "Andere bewijzen" van de huwelijksband of het partnerschap

De "andere bewijzen" van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name :

- Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd;
- Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid;
- Religieuze akte;
- Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt;
- Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte;
- Vervangend vonnis;
- enz."

De Raad wijst erop dat artikel 12bis, § 5 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11, lid 2 van de richtlijn 2003/86/EG (zie in deze zin de Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 10 mei 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, *Parl.St. Kamer*, 2005-2006, doc51K2478/001, 69). Deze bepaling luidt als volgt:

"Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken."

In het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie C-635/17 van 13 maart 2019, wordt het volgende gesteld:

"Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt". Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om „officiële bewijsstukken" moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat „andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt". Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht".

[...]

Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren"

Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen.

Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan.

Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van

vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst. Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniging de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen.

Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen.”

Uit wat voorafgaat blijkt dat lidstaten, bij gebrek aan de vereiste officiële stukken die de gezinsband bewijzen, dienen over te gaan tot een concrete beoordeling van de individuele situatie en dat de lidstaten ertoe gehouden zijn om voor ieder individueel geval een algehele beoordeling van alle relevante factoren en omstandigheden te maken. Bij de behandeling van verzoeken om gezinshereniging moet een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen worden gemaakt. Bij deze belangenafweging hebben lidstaten een beoordelingsmarge, rekening houdend met de doelstelling van de richtlijn 2003/86/EG en het nuttig effect ervan. De lidstaten kunnen in deze het verzoek afwijzen indien, op grond van objectieve elementen waarover zij beschikken, duidelijk blijkt dat er sprake is van een frauduleus verzoek om gezinshereniging.

In casu is er geen sprake van een “buitenlandse authentieke akte” en blijkt dat de verzoekende partij aanvoert dat de huwelijksband tussen haar en de referentiepersoon bestaat sinds hun huwelijk op 4 januari 2003. De referentiepersoon werd op 23 augustus 2017 als vluchteling erkend.

In casu wordt de verzoekende partij de afgifte van een visum gezinshereniging geweigerd. Er wordt in deze gesteld dat zij zich niet kan beroepen op artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt aangegeven dat haar huwelijk met de referentiepersoon niet wordt erkend, “*waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent*” en “*het visum derhalve (wordt) geweigerd*”. In de bestreden beslissing worden hiernaast de volgende elementen aangereikt om te besluiten tot de weigering van de afgifte van het gevraagde visum:

- de verwerende partij verwijst naar de artikelen 27, 18, 21 en 30 van het WIPR en naar artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek;
- de kennis over de familie is “ok”;
- ze hebben elkaar ontmoet in 2001/2002 in Embachilay en huwden 1 jaar later. Ze zijn gehuwd op 4/01/2003;
- ze hebben 2 dochters die in een vluchtelingenkamp in Ethiopië verblijven;
- ze zagen mekaar voor de laatste keer op 9 maart 2010;
- ze hebben contact via WhatsApp;
- de verzoekende partij verblijft in Israël;
- de procureur des Konings is van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel voor de verzoekende partij te bekomen. Hij verwijst naar het feit dat het louter om een religieus huwelijk gaat, dat er geen bewijs van registratie voorligt bij de burgerlijke stand, dat het document niet gelegaliseerd is en daardoor de echtheid niet kan worden nagegaan, dat het niet vertaald is en het huwelijk niet ter erkenning aangeboden werd bij de burgerlijke stand van Antwerpen. De procureur des Konings geeft ook aan dat het nuttig zou zijn om over de officiële geboorteakten van de 2 kinderen te beschikken.

De Raad wijst erop dat bepaalde van bovenstaande elementen, die door de verwerende partij in overweging genomen werden om het visum te weigeren, in feite positieve elementen uitmaken voor de verzoekende partij, namelijk het feit dat ze elkaar al sinds 2001/2002 kennen en een jaar later gehuwd zijn in Eritrea, dat de kennis over de familie “ok” is en ze onderhouden contact via WhatsApp daar de verzoekende partij in Israël verblijft en hun dochters in Ethiopië in een vluchtelingenkamp.

Voorts wijst de Raad erop dat in het advies van het parket van de procureur des Konings de enige concrete vermelding inzake het huwelijk van de verzoekende partij de vaststelling is dat de voorgelegde religieuze huwelijksakte van een Eritrese orthodoxe kerk niet werd vertaald noch gelegaliseerd en daarom niet kan aanvaard worden. Voorts wordt ook aangegeven dat in Eritrea de mogelijkheid bestaat

om een religieus huwelijk te laten registreren bij de gemeente. Tot slot geeft de procureur des Konings ook aan dat het nuttig zou zijn om over de officiële geboorteakten van de 2 kinderen te beschikken.

Het motief van de bestreden beslissing: *“In het advies van 11/03/2019 is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel voor de man te bekomen. De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen die duidelijk wijzen in de richting van een schijnhuwelijk.”* steunt bijgevolg niet op de stukken van het administratief dossier, gezien het advies van de procureur des Konings niet vermeldt dat er *in casu* geen sprake zou zijn van een duurzame levensgemeenschap maar wel van het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Het advies spreekt zich enkel uit over de voorgelegde religieuze huwelijksakte.

Daarenboven werd *in casu* een niet gelegaliseerd document voorgelegd, waardoor de verwerende partij geen toepassing kon maken van artikel 27 van het WIPR. Immers blijkt uit de artikelen 27 en 30 van het WIPR dat de erkenning van buitenlandse aktes door een overheid vereist dat het gaat om een authentieke akte die voldoet aan de voorwaarden die volgens het recht van de staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, waarvan de legalisatie het bewijsmiddel vormt. Bijgevolg ressorteert de voorlegde akte niet onder het toepassingsgebied van de erkenningsprocedure, zoals voorzien in artikel 27 van het WIPR. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat dit een overtuigend motief is.

De verzoekende partij betoogt dat de visumweigering niet steunt op deugdelijke motieven, waarbij zij stelt dat er sprake is van een onzorgvuldig en onredelijk onderzoek. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat het Commissariaat-generaal het huwelijk geloofwaardig heeft geacht. De verzoekende partij wijst erop dat de referentiepersoon tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaard heeft dat ze 18 was toen ze huwde, dat ze na het huwelijk bij haar man is gaan wonen in een ander dorp en daar op het land gewerkt heeft. De verzoekende partij wijst er ook op dat haar echtgenote verklaard heeft dat ze in de Gabr kerk gehuwd zijn, dat de priester Gebretimsia heette en het huwelijk niet geregistreerd werd bij de overheid omdat dit niet verplicht is. De referentiepersoon heeft ook verklaard dat ze bij haar ouders bevallen is van haar 2 dochters omdat er droogte was en de familie van de verzoekende partij te arm was. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal gaf de referentiepersoon ook aan dat ze sinds 2010 fysiek gescheiden zijn, maar wel telefonisch contact met elkaar onderhouden waarbij ze elkaar tot sterkte aanmanen. De referentiepersoon had ook verklaard dat de verzoekende partij haar vanuit Israël financieel steunde en dat ze in 2015 al een poging ondernomen hebben om mekaar te vervoegen. De verzoekende partij stelt ook dat een huwelijk een schijnhuwelijk is indien één van beide partners op het moment van de huwelijksluiting uitsluitend een verblijfsrechtelijk voordeel voor ogen had. De verzoekende partij beklemtoont dat ze in 2003 in Eritrea gehuwd zijn en geen van hun beide een verblijfsrecht in België had.

Bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming heeft de referentiepersoon ook een vragenlijst ingevuld waarbij ze haar familiesamenstelling heeft vermeld. Het is inderdaad zo dat de echtgenote van de verzoekende partij bij de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming werd gehoord door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen en dat er vragen werden gesteld over haar gezinsleven. Dit gehoor vond geruime tijd plaats voor de aanvraag van een visum op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Ook werd de verzoekende partij op de Belgische ambassade gehoord en werden er vragen over haar huwelijk en haar gezin gesteld.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij met al deze elementen rekening heeft gehouden. De verwerende partij beperkt zich tot een verwijzing naar het advies van de procureur des Konings. Nu echter uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij beschikte over verschillende informatiebronnen, waaronder verklaringen van verzoekende partij en van haar echtgenote, en gezien het hierboven gestelde door het Hof van Justitie op 13 maart 2019, stelt de Raad vast dat de verwerende partij niet alle relevante elementen heeft betrokken in zijn beoordeling en dat niet afdoende wordt gemotiveerd waarom de concrete omstandigheden van de zaak ertoe leiden dat de verwerende partij van oordeel is dat de visumaanvraag moet worden geweigerd.

Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij kan worden gevolgd, waar zij stelt dat de motivering van de weigeringsbeslissing inzake de visumaanvraag kennelijk onredelijk is en niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel is aangetoond.

Gelet op het voorgaande doet het betoog in de nota met opmerkingen geen afbreuk. In de nota met opmerkingen grijpt de verwerende partij terug naar het advies van de procureur des Konings. De Raad benadrukt in deze dat het advies van de procureur des Konings slechts een advies betreft. Het staat de verwerende partij in deze vrij de inhoud van het advies van de procureur des Konings over te nemen in zijn weigeringsbeslissing, doch dit doet geen afbreuk aan het gegeven dat het wel degelijk de verwerende partij zelf is die de beslissing op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet neemt. Het komt aan de verwerende partij toe om de uiteindelijk beslissing inzake de visumaanvraag te nemen nadat een individueel onderzoek naar het bestaan van de huwelijksband werd gevoerd. De verwerende partij kan zich hier, zoals zij in de nota met opmerkingen poogt te doen, niet zonder meer achter verschuilen. De Raad spreekt zich ook niet uit over voormeld advies, doch wel over de concrete motivering van de verwerende partij, zoals opgenomen in de thans bestreden beslissing. De verzoekende partij kan in deze terecht de verwachting koesteren – in het bijzonder gelet op de veeleer feitelijke aard van het advies, de artikelen artikel 12*bis*, § 5 en § 6 van de Vreemdelingenwet en de rechtspraak van het Hof van Justitie – dat de verwerende partij zich niet louter beperkt tot het zich eigen maken van het advies, doch ruimer motiveert waarom de concrete omstandigheden van de zaak ertoe leiden dat zij van oordeel is dat de visumaanvraag dient te worden geweigerd. De Raad benadrukt dat de verwerende partij ertoe gehouden is alle relevante elementen te betrekken in haar beoordeling. Waar de verzoekende partij in de nota met opmerkingen stelt dat de verzoekende partij zich niet uitdrukkelijk beroepen heeft op artikel 12*bis*, § 5 en § 6 van de Vreemdelingenwet en zij bijgevolg hieraan niet diende te toetsen, dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij gebruik heeft gemaakt van het invulformulier dat zich in de ambassade bevond. Vanaf het ogenblik dat de verzoekende partij haar visumaanvraag heeft ingediend was het duidelijk dat het een visumaanvraag betrof in functie van een echtgenote die in België erkend vluchteling is, dat een niet gelegaliseerde religieuze huwelijksakte werd bijgebracht en dat de verzoekende partij aangaf dat de huwelijksband al bestond vooraleer de referentiepersoon België binnentrad. De verwerende partij kan niet ernstig voorhouden dat ze hier onwetend over was en dat er geen andere bronnen voorlagen waarmee rekening diende gehouden te worden. Het invulformulier dat ter beschikking van de verzoekende partij werd voorgelegd bevat immers ook geen vakje waar de verzoekende partij dient aan te geven of aan te kruisen dat ze zich beroept op artikel 12*bis*, § 5 en § 6 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste en tweede middel zijn in de aangegeven mate gegrond. Dit volstaat voor de vernietiging van de bestreden beslissing. De middelen behoeven geen verder onderzoek.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 maart 2019 tot weigering van de afgifte van een visum lange verblijf (type D) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS